

Edmond Rostand:
Cyrano z Bergeraku;
přel. Fr. Hrubý,
cca 1970,
nedokoučeno

ŠESTÝ VÝSTUP

CYRANO, ROXANA, DUEŇA *se pak jen mihne.*

CYRANO:

Nadešla chvíle chvíl, a požehnána buď,
přece jste vzpomněla na osamělou duši,
ach, co jí řeknete – zdali to aspoň tuší?

ROXANA (*kteřá sundala masku*):

Mé srdce nejprve vám díky vysloví,
Srazil jste hřebínek směšnému hejskovi.
Za něho velmož, jenž se do mne zamiloval...

CYRANO:

De Guiche?

ROXANA (*sklopí oči*):

...chce provdat mne!

CYRANO:

Aby své pády schoval.

(*Zdraví ji.*)

Ne za nos, který ten nadutec urazil,
za vaše půvaby – bohudík – jsem se bil.

ROXANA:

A potom... Ale než se vyznám, zas bych ráda
viděla ve vás bratra skoro... kamaráda,
který mě, děvčátko, přenášel přes potok...

CYRANO:

Na našem zámku jste bývala rok co rok!

ROXANA:

Chocholy bodláků jste srážel mečem z proutku...

CYRANO:

Ze sítin pletla jste postýlku pro svou loutku!

ROXANA:

To byla doba her...

CYRANO:

A malin nezralých...

ROXANA:

Čas tužeb naivních! Splnil jste každou z nich.

CYRANO:

Roxana?... Madlenka... v sukničkách do půl lýtek!

ROXANA:

Byla jsem hezká?

CYRANO:

Což...! Hezounká jako kvítek.

ROXANA:

Hrál jste si divoce, někdy až tekla krev,
hrála jsem maminku a předstírala hněv,
přísně vás kárala: „Musím ti vyhubovat!
(*Vezme jeho ruku a podívá se na ni.*)

Co sis to udělal?... Takhle se nesmíš chovat!“

(*Zarází se, ustrne.*)

Ach, to je krutý žert!

(*Cyrano chce vytrhnout ruku z její.*)

Ať je to naposled!

Už nejste dítě, je vám jednadvacet let!

Co to máš?

CYRANO:

Hrál jsem si v noci u Nelské brány.

ROXANA (*si sedne ke stolu a namáčí šátek ve sklenici vody*):

Ukažte!

CYRANO (*si také sedá*):

Tak mile mateřská!

ROXANA:

Než vám z rány

otru krev, povězte, kolik jich proti vám
poslali?

CYRANO:

Sotva sto.

ROXANA:
Sto? Bože! A vy sám!
Tak povídejte!
CYRANO:
Ne! Teď, krásko bledolící,
chci slyšet, co jste si mi netroufala říci.
ROXANA (*nepouští jeho ruku*):
Pro krásné vzpomínky, jimž vděčím za mnoho,
se tedy vyznávám: Miluji někoho.
CYRANO:
Ach...!
ROXANA:
On nic netuší.
CYRANO:
Ach!...
ROXANA:
Neví o tom zatím.
CYRANO:
Ach!...
ROXANA:
Musí se to však dovědět, než ho ztratím.
Ubohý chlapec... on mě také miluje.
Je plachý, říci se to neodvažuje.
Ruku mi nechte!
CYRANO:
Ach...!
ROXANA:
Nemáte horkost, milý?
– Ale já cítím, že láskou div nezešílí!
CYRANO:
Ach...!
ROXANA (*mu zavazuje šátkem ruku*):
Mohu mluvit dál...?

CYRANO:
Ach...!
ROXANA:
Pozor na ruku!
– Kde slouží... hádejte!
CYRANO:
Ach...
ROXANA:
U vás... u pluku.
CYRANO:
Ach...!
ROXANA:
Je to kadet...
CYRANO:
Ach...!
ROXANA:
A u vás... u setniny.
CYRANO:
Ach...!
ROXANA:
Chytře vypadá, je hrdý, chrabřý, jiný
než všichni ostatní, krasavec...
CYRANO (*vstane, bledý jako stěna*):
Krasavec!
ROXANA:
Co je vám?
CYRANO:
Ale nic...
(*Ukazuje ruku, s úsměvem.*)
Bebíčko... směšná věc.
ROXANA:
Strašně ho miluji... A jenom z divadla ho
znám a ne odjinud... Miluji... Jaké blaho!